

очитѣ ѝ се овлажняха отъ вълнение въпрѣки съзнанието, че всичко това сж приказки на улицата, несериозни подмѣтания. Все пакъ колко хубаво му отговори тя „— моля ви се, не се шегувайте съ това...“ И въобще колко добре се държа! Тя бѣше доволна отъ отговора, доволна отъ себе си, въпрѣки страха предъ последствията отъ злощастната случка.

И така отмаляла отъ уплаха, но все още трепетна, опиянена, тя влѣзе въ дирекцията. Като изкачваше стѣпалата, нозетѣ ѝ едва я държеха. Въ коридора тя задъхана се поспрѣ. Разбира се, книгата за разписване бѣ вдигната. Бай Сотиръ, прислужникътъ, твърде фамилиаренъ съ всички чиновници, насмѣшливо каза:

— Вижъ часа, вижъ часа, мадмуазела, два и половина! Сега ще идешъ пѣкъ на свиждане при началника!

Тинка се изчерви отъ смущение, но нищо не отговори и се запжти къмъ стаята. Когато влѣзна, колегитѣ ѝ я подхванаха сжщо съ закачки, но тя бѣше толкова развълнувана, че не можеше дори да се отбранява. Свали шапката и палтото си, автоматично приглади прическата си и се отпусна като болна на своя столъ. Механично се залови за дневника и неволно помисли: „кое е по-важно? Животътъ, пролѣтътъ и любовта или работата?“ И изтрѣпна като си спомни гласа, съ който началника ги противопостави.

Изведнѣжъ, въ обстановката на шкафове, отъ които вѣеше архивна остарѣлость и отрицание на живота, въ компанията на дребнавитѣ колеги, които, съ принизено достойнство, възвеличаваха своята робска подчиненостъ, тя почувствува, съ остра болка, всичката трагичностъ на своето чиновническо битие. И въ тая болка прозвучаха и